

יהודה עמיחי

מתוך: מלון הורי

אָבִי הָיָה אֱלֹהִים וְלֹא יָדַע. הוּא נָתַן לִי
אֶת עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת לֹא בְרַעַם וְלֹא בַזַּעַם, לֹא בְאֵשׁ וְלֹא בְעָנָן
אֶלָּא בְרִכּוֹת וּבְאַהֲבָה. וְהוֹסִיף לְטוֹפִים וְהוֹסִיף מְלִים טוֹבוֹת,

וְהוֹסִיף "אָנָּה" וְהוֹסִיף "בְּבִקְשָׁה". וְזָמַר זְכוֹר וְשָׁמַר

בְּנִגּוֹן אֶחָד וְהִתְחַנֵּן וּבְכָה בְשִׁקְט בֵּין דָּבָר לְדָבָר,

לֹא תִשָּׂא שֵׁם אֱלֹהֶיךָ לְשׂוּא, לֹא תִשָּׂא, לֹא לְשׂוּא,

אָנָּה, אֵל תַּעֲנֶה בְרַעַף עַד שֶׁקָּר. וְחָבַק אוֹתִי חֶזֶק וְלַחֵשׁ בְּאֲזְנֵי,

לֹא תִגְנוֹב, לֹא תִנְאֹף, לֹא תִרְצַח. וְשָׂם אֶת כַּפּוֹת יָדָיו הַפְּתוּחוֹת

עַל רֹאשִׁי בְּבִרְכַת יוֹם כְּפוֹר. כְּבֹד, אָהֵב, לְמַעַן יֵאָרִיכוֹן יָמַיךְ

עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְקוֹל אָבִי לָבָן כְּמוֹ שֶׁעַר רֹאשׁוֹ.

אַחֲר־כֵּךְ הִפְנָה אֶת פְּנֵיו אֵלַי בַּפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה

כְּמוֹ בַּיּוֹם שֶׁבּוֹ מֵת בְּזִרְעוֹתַי וְאָמַר: אֲנִי רוֹצֵה לְהוֹסִיף

שְׁנַיִם לַעֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת:

הַדָּבָר הָאֶחָד-עֶשֶׂר, "לֹא תִשָּׂא שֵׁם אֱלֹהֶיךָ לְשׂוּא"

וְהַדָּבָר הַשְּׁנַיִם-עֶשֶׂר, "הִשְׁתַּנֵּה, תִּשְׁתַּנֵּה"

כֵּךְ אָמַר אָבִי וּפְנָה מִמֶּנִּי וְהִלַּךְ

וְנִעַלְמָם בְּמִרְחָקוֹ הַמּוֹזָרִים.